

DE SLANG KALIYA ONDERWORPEN DOOR HEER KRISHNA

Amrita Sivanand

Heer Krishna was een incarnatie van de God Vishnu. Hij was op aarde nedergedaald om alle negatieve elementen in de wereld uit de weg te ruimen. Krishna's goddelijke daden worden beschreven in vele Hindoegeschriften en boeken. Eén van de verhalen uit Zijn leven gaat over de slang Kaliya, die de hele omgeving waarin hij verbleef door zijn gif onleefbaar maakte.

In een meer van de rivier de Yamuna, leefde de grote zwarte slang Kaliya. Vanwege zijn gif was het water zó verontreinigd, dat er uit de rivier constant giftige dampen opstegen die zelfs overvliegende vogels doodden. Ook het gras en de bomen aan de oevers waren geheel verdroogd. De hele omgeving maakte nu een doodse indruk. Voor de inwoners van het dorp Vrindavan, werd het zo onmogelijk gemaakt water te halen en de koeien te laten drinken.

Kaliya, met zijn tong waar het gif vanaf gutste, lag steeds op de loer en bijna iedereen was bang voor hem. Behalve Krishna, die nog slechts een jongen was maar vanwege Zijn goddelijke natuur geen enkele angst kende. Toen de koeherdersongen en hun dieren van het vergiftigde water van de rivier de Yamuna hadden gedronken, wakte Krishna hen met Zijn genadige blik tot leven. Toen sprong Hij, alsof het een spelletje was, in de golven van de rivier om de giftige slang Kaliya te bestraffen en zodoende het water te reinigen.

Toen Krishna in het water sprong, maakte Hij bewust een groot kabaal, zodat de slang hem kon horen. Kaliya kon dit niet verdragen, temeer daar hij begreep dat zijn domein werd aangevallen. Onmiddellijk dook hij voor Krishna op en slingerde

zich woedend om Hem heen. De aarde beefde, er vielen meteoren uit de hemel en de mensen huiverden. Twee uur lang bleef Krishna, die deed alsof Hij een hulpeloze jongen was, gevangen in de kronkels van Kaliya. Plotseling maakte Hij zich los door met kracht Zijn lichaam uit te zetten. Door de spanning verslaptte de greep van de slang die daardoor niets anders kon dan Hem los te laten.

Kaliya, die vele koppen had, werd nu nog woedender en liet al zijn kammen zwellen. Giftige dampen kwamen uit zijn neusgaten en zijn ogen schoten vuur, uit zijn bek kwamen vlammen. Heel even hield de slang zich stil, terwijl hij naar Krishna keek en met zijn gevorkte tongen zijn lippen likte. Toen wierp Krishna zich op Kaliya, zoals een roofvogel zich op een cobra stort. In de strijd die volgde probeerde Kaliya Hem dodelijk te bijten, maar zij draaiden steeds om elkaar heen.

Geleidelijk aan verloor de slang zijn krachten. Krishna sprong toen op één van de honderden kammen en begon te dansen. Zijn voeten stampten op de koppen van Kaliya en dit was onverdraaglijk voor hem. Al het gif kwam uit zijn lijf, woest vocht hij voor zijn leven.

Toen begon Kaliya in plaats van vergif, bloed te spuwen, volledig uitgeput. Nu begon het hem te dagen dat Krishna geen gewone jongen was maar een incarnatie van de god Vishnu.

De vrouwen van de slang, de Nagapatni's, zagen dat hun echtgenoot verslagen werd door de voeten van de Heer, die zij nu wilden aanbidden. Zij begrepen dat deze bestraffing van Kaliya eigenlijk een zegen was, die alle zonden van de slang teniet deed. 'O Heer, hoewel hij geboren is in deze levensvorm

DE SLANG KALIYA ONDERWORPEN DOOR HEER KRISHNA

met de gruwelijkste geaardheden der natuur, heeft deze Koning der serpentes iets heel zeldzaams bereikt. Levende wezens kunnen alleen door Uw genade de hoogste zegen ontvangen.'

Nadat de Nagapatni's aldus hadden gebeden gaf Krishna de slang Kaliya geen verdere straf. Toen hij bij bewustzijn kwam begon hij nederig tot de Heer te bidden. Hierop liet Krishna hem gaan om naar de oceaan te zwemmen, samen met al zijn kinderen en

vrouwen, 'Verontreinig het water van de Yamuna niet meer, opdat allen er ongehinderd van kunnen drinken.' Zijn bevel aan Kaliya moest overal bekend worden gemaakt, zodat niemand meer bang voor hem behoefde te zijn.

LITERATUUR

Het Srimad Bhagavatam en Het Krishna Boek, The Bhaktivedanta Book Trust 1981.

Heer Krishna, dansend met de zevenkopige cobra. Uit. Nissenson & Jonas, pag. 47.